

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813869408/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

et meer eller mindre tydeligt Begreb om en Ting, som beskrives mig ved Negationer, men her faaer min Erfaring stille, og jeg har, trods al Giertankning, ikke tydeligere Begreb om Kvindeligheden, end I havde, og rimeligvis have endnu, om Ideen. Det kan jo være at det kommer af at jeg er uindviet i Mysteriet, kanske skuffer der sig bag dette Spørgsmaalstegn en heel Verden, som er mig ubekendt. Naarsald skulde I mig virkelig at gjøre et Forsøg paa at aabne mine Øine for den, og staafe mig Udgang dertil. Jeg er lærvillig, og tager gjerne imod Undervisning, hvor den tydes mig, saa jeg tør næsten love at det ikke skal være spildt Ueffelighed, om En af Eder paatog sig at give mig Oplysning i denne Sag. I maae dog selv vide Bested derom, I maae jo absolut erkjende Kvindeligheden for noget overordenlig Herligt, siden I bringe den saa tunge Offer.

Imidlertid har den dog ikke sjeldent vist sig for mig i mangehaande Skikkelser: Snart som en Spændetrøje, der skulde hindre Ungdommen i at „rase“, snart som et Slør, snart som en Barnepige o. s. v.

Som en Barnepige? Na, ja! Man kunde ogsaa sige som et Ledeskaand, thi Kvinden kommer aldrig — taffet være dens Omhyggelighed! — ud over den allertidligste Barndomsperiode. Naar et Barn er et Aarslid gammelt begynder det allerede at gaae, og Forældrene see med Bængsel den Tid turde, da det skal kunne „gaae

alene". Kvinden kommer aldrig saa vidt som den aarsgamle Lille — hun lærer aldrig at gaae alene.

Jeg vil ikke tale om at hun i aandelig Henseende tilsyneladende driver med Strømmen. Jeg er, Gud ske Lov! ingen Menneskefjender; jeg bedømmer Folks Characterer efter deres ydre Liv og Maade at være paa, men jeg veed tillige at dette sjældent er en sand Aabenbarelse af det indre, men langt oftere en Måske derover. Derfor er det overhovedet vanskeligt at dømme om hvorledes det indre er; men jeg haaber at det indeholder skjulte Skatte, og jeg troer, at mange Mennesker, hvis man fik Udgang til deres Allerhelligste, vilde vise sig at være langt selvständigere end man havde ventet at finde dem. Hvor kan man andet end keltage at denne Afvikelse mellem det, der synes at være, og det der er, finder Sted, især da det gjør det saa vanskeligt at lære hinanden at kende, at Livet kommer til at ligne en Legen Skjal eller Blindebuk; men det er en Ulykke, hvori atter den fortvivlede Kvindelighed har Skyld — den er jo Lærklædet, som bindes for Dinene. Selv hindrer den os i at lære sig at kende.

Jeg vil altsaa ikke tale om at „gaae alene“ i den alvorligste Betydning, thi her kan Enhver kun svare for sig selv, da vi ikke kende de Andre. Alt hvad man kan sige er at Skinnets er imod — tilsyneladende driver Kvinden med Strømmen. Men paa Gaden — der gaaer hun ikke alene, idetmindste ikke om Aftener, og heller